

Parshat Emor Which One of These Doesn't Belong?

Simon Wolf

Parshat Emor contains the most comprehensive list of the Jewish holidays in the Torah. It is also unique in that it provides both lunar, historical reasons for the holidays as well as solar, agrarian rationales for the Moadim.¹ This section of the Parsha opens with a discussion regarding Shabbat and then continues with the holidays of Pesach and Chag HaMatzot. Then it moves on to describe the Korban Ha'Omer and the count that it launches (Sefirat Ha'Omer) which culminates in the holiday of Shavuot. It then discusses Rosh Hashana and Yom Kippur and concludes with Sukkot. Literally, a comprehensive sequential tour through the year and its respective holy days and holidays. It is topically consistent and a linguistically unified and structured section of Parshat Emor. Though, there is one anomaly, an odd verse inserted between the holidays of Shavuot and Rosh Hashana which seems to be a complete non sequitur. "When you reap the harvest of your land (וּבְקַצְרְכֶם אֶת־קִצִּיר אַרְצְכֶם), you shall not wholly reap into the corners of your field (פאה), and you shall not gather the gleanings of your harvest (לקט). You shall leave them for the poor and for the foreigner. I am God your Lord."²

Parshat Ki-Teitze has no opening general statement, but simply begins with the story of the Eshet Yifat To'ar. That could be for a number of reasons. It could simply be the result of the fact that Parshat Ki-Teitze is a continuation of the previous Parsha. In Parshat Shoftim, the Torah discussed the methods for, laws about and requirements of Bnei Yisrael engaging in war. There was a slight interruption with the laws of Eglu Arufa (עגלה ערופה), an abandoned corpse whose killer is unknown. Then in the beginning of Parshat Ki-Teitze, it resumes the discussion with regards to the laws governing behavior in war. The Torah sometimes uses this methodology of inserting a seemingly unrelated topic to separate between topically similar laws that are of a different genre. So too here, the Torah is possibly separating between laws of war which are mandatory and viewed favorably by the Torah and the laws of war that are a necessarily evil (אשת

(יפת תאר). It uses the anomalous Eglu Arufa to indicate that transition. There is a similar phenomenon in Parshat Mishpatim whereby the Torah utilizes seemingly unrelated laws to make soft transitions between much more correlated issues that are of a different genre. The Torah discusses capital crimes which involve human interactions that are subject to the death penalty.³ It then segues to discuss injuring one's slave which seems to be topically irrelevant.⁴ This allows for a transition from fatalities due to human misbehavior to the Torah's laws with regards to animal (שור) misconduct due to the owner's negligence that results in human death.⁵ The Torah then leaves the topic of problems caused by animals and interrupts with laws related to human created obstacles (בֹּר).⁶ After that seeming interjection, it then returns to discuss animals (שור) injuring other animals due to owner carelessness.⁷ In each of these cases, the inserted verses are signaling a nuanced change in the similar laws that are found before and after the interruption.

One could make a similar suggestion to explain the placement of the anomalous verse in Parshat Emor. It is possibly a buffer to indicate a transition or shift in the discussion of the holidays. The Torah places Pesach and Shavuot prior to the seemingly out of place verse and the High Holidays, or the holidays of Tishrei, on the other side of the Pasuk.⁸ It could be signaling a qualitative difference between the holidays found before and after the verse or possibly indicating a difference in the nature of these distinct holiday groupings (See Rosh Hashana – The Beginning or The End of the Year). While this hypothesis seems compelling, it still, nevertheless, requires one to explain the relevance of the chosen verse or verses in each instance that are used to create a particular division.

Implicitly addressing the appearance of this puzzling Pasuk, the commentaries attempt to suggest the topical relevance of the verse's placement here. They generally key off the reference to the harvest (וּבְקַצְרְכֶם אֶת־קִצִּיר אַרְצְכֶם) in this verse which is somewhat parallel to the harvest mentioned with regards to the Omer

¹ עיין פרקי מועדות, רב ברויאר
² וּבְקַצְרְכֶם אֶת־קִצִּיר אַרְצְכֶם לֹא־תִכְלֶה פֶּאֶת שְׂדֵךְ בְּקַצְרְךָ וְלִקַּט קִצִּירָהּ לֹא תִלְקַט לְעַנִּי וְלִגֵּר תִּעֲצֹב אֹתָם אֲנִי יְקַוֶּה אֲלֵיכֶם: (ויקרא כג, כב)
³ שמות כא, יב-כה
⁴ שמות כא, כו-כז
⁵ שמות כא, כח-לב

⁶ שמות כא, לג-לד
⁷ שמות כא, לה-לו
⁸ אפשר שסוכות שהיא גם חלק מהשלש רגלים מקושר לפסח ושבעות ע"י הפסוק אֶבְרַח בְּחַמְשָׁה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי... (ויקרא כג, לט) כאשר המיעוט מוציא אותה מחגי תשרי ומחזיר אותו לקבוצה הראשונה – פסח ושבעות

9 The Rashbam simply states, "When you reap (וּבְקִצְרְכֶם), on the day after Pesach, after the offering of the Omer;" it is chronologically what takes place next in the agricultural cycle after the particular religious milestone.¹⁰ Ibn Ezra enhances this motif by adding that Shavuot is known as the celebration of the "first of the wheat harvest (בְּכוֹרֵי קִצִיר) (חֲטִיִּם)." The Ri B'chor Shor combines the two and notes that from Shavuot and onward is when the major harvest period begins in earnest (עֵיקָר) and it starts with the Omer which is the initiation of the reaping season (תְּחִילַת הַקִּצִיר).¹² In this context, the Torah is gently reminding the individual farmer of their obligations when they harvest. After quoting Rashi and the Ibn Ezra, the Ramban himself sees the linguistic parallel between the verse and the harvesting of the Omer as a normative qualification of that reaping; one may not take from the corner of the field (פֶּאֶה) or the gleanings (לֶקֶט) to provide for the offering of the Omer.¹³ Interestingly, the Seforno explains that after one has been fortunate enough to have had a bountiful harvest, the Torah reminds the individual that acts of charity will serve to preserve that newly acquired wealth.¹⁴

While all this seems sufficient to explain the odd placement of this verse, there is an additional unusual feature to this Pasuk that would suggest there is something more significant about its location. If one takes a step back and views this entire section of Parshat Emor (מוֹעֲדִים), it contains forty-four Pesukim; the verse in question is the twenty-second Pasuk of this unit. In other words, it is the midpoint of the section which would indicate the Torah is trying to emphasize this verse rather than downplaying it as simply being utilized as a somewhat topically relevant buffer. That would lead one to believe that the message of this anomalous Pasuk should be much more

significant than some tangential correlation with the text within which it is found.

In the Midrash Torat Kohanim, Rabbi Avradimus seems to portray the placement of this verse as being something much more fundamental. He queries as to "why did the scripture strand this verse in the middle of the Regalim; Pesach and Atzeret on one side (before) and Rosh Hashana and Yom Kippur on the other side (after)? It comes to teach you that anyone who leaves the gleanings (לֶקֶט), the forgotten produce (שִׁכְחָה), the corner of the field (פֶּאֶה) and the tithes (מַעֲשֵׂר עֲנִי) to the poor, he is credited as if the Temple is extant and he offered sacrifices therein and vice versa if he does not fulfill those directives, it as if he refuses to offer the sacrifices even though the Temple stands."¹⁵ Rashi quotes this as the explanation for the appearance of this Pasuk in the middle of the holidays. Compared to the other suggestions offered, this explanation materially elevates the significance of this verse and its odd placement. Nevertheless, it still places it as subordinate to the primary topic of the chapter which is the holidays and their service; comparing one who helps the poor to one who has performed the service in the Temple.

The Malbim makes a suggestion to explain the connection between these Mitzvot that somewhat equates them.¹⁶ He indicates that there are two types of people who have seats at and eat from God's table (סְמוּכִים עַל שׁוּלְחַנוֹ שֶׁל מְקוּם), the priests and the poor. One of the purposes of the holidays is to provide sustenance for these two sectors of the population. The anomalous Pasuk reminds the person that this obligation continues all year round even after the intense periods of giving during the holidays has lapsed. The Raibag takes this a step further and explains that the purpose of these Mitzvot is the offering of the Minchat Ha'Omer and the two

⁹ דָּבָר אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם כִּי-תָבֹאוּ אֶל-הָאָרֶץ אֲשֶׁר אָנִי נֹתֵן לָכֶם וְקִצַּרְתֶּם אֶת-קִצְרֵיהָ וְהִבְאֵתֶם אֶת-עֹמֶר רֵאשִׁית קִצְרֵיכֶם אֶל-הֶפְקֵהוּ: (ויקרא כג, י')

¹⁰ ובקוצרכם - ממחרת הפסח לאחר הקרבת העומר: (רשב"ם ויקרא כג, כב) וטעם להזכיר ובקוצרכם את קציר ארצכם פעם שנית, בעבור כי חג שבועות בכורי קציר חטים, הזהיר שלא תשכח מה שצויתך לעשות בימים ההם: (ויקרא כג, כב)

¹¹ ובקוצרכם - לפי שמשבועות ואילך עיקר הקציר, והתחיל לדבר מתעמר שהוא תחילת הקציר, הזכיר כאן לקט ופאה. (ר' יוסף בכור שור ויקרא כג, כב)

¹² ובקוצרכם את קציר ארצכם לא תכלה - לשון רש"י, חזר ושנה בהם, לעבור עליהם בשני לאוין. ור"א אמר כי הטעם בעבור כי חג השבועות בכורי קציר חטים הזהיר שלא תשכח מה שצויתך לעשות בימים ההם. והנכון בעיני כי "ובקוצרכם את קציר ארצכם" רמז לקציר הנזכר בראש הפרשה, יאמר כי כשתבואו אל הארץ וקצרתם את העומר ראשית הקצירם לא תכלה פאת השדה ההוא לצורך העומר ולא תלקט הלֶקֶט, לומר שלא תדחה המצוה ההיא את הלאוין האלה: (רמב"ן ויקרא כג, כב)

¹³ ובקוצרכם - אחר ההודאה על הקציר והצלחתו הזהיר על מצוות לקיום הממון המושג בהצלחה, וצוה על לקט ופאה, כאמרם 'מלח ממון חסר ואמרי לה חסד' (כתובות ס"ו:).

¹⁴ (ספורנו ויקרא כג, כב) וּבְקִצְרְכֶם אֶת קִצְרֵי אֲרָצְכֶם לֹא תִקְלָה פֶּאֶה שְׂדֵךְ בְּקִצְרְךָ וְלֶקֶט קִצְרְךָ לֹא תִלְקֹט - אָמַר רַבִּי אֲבִרְדִּימוֹס בְּרַבִּי יוֹסֵה: וְכִי מִה רָאָה הַכְּתוּב לְתַנְהוּ בְּאֲמֻצֵּי הַרְגְּלִים, פֶּסֶח וְעֶצְרֵת מִן, וְרֵאשֵׁי הַשְּׂנֵה יוֹם הַכַּפּוּרִין מִן? אֵלָּא לְלַמֵּד שֶׁכָּל מִי שְׁהוּא מוֹצִיא לֶקֶט, שִׁכְחָה, פֶּאֶה וּמַעֲשֵׂר עֲנִי, מַעְלִין עֲלָיו כְּאִלוֹ בֵּית מִקְדָּשׁ קָדִים, וּמִקְרִיב קִרְבָּנָתוֹ לְתוֹכוֹ

וְכָל מִי שְׁאִינוֹ מוֹצִיא לֶקֶט, שִׁכְחָה וּפֶאֶה וּמַעֲשֵׂר עֲנִי, מַעְלִין עֲלָיו כְּאִלוֹ בֵּית מִקְדָּשׁ קָדִים, וְאִינוֹ מִקְרִיב קִרְבָּנָתוֹ לְתוֹכוֹ, "לְעֵנִי וְלִגְרַת תַּעֲזֹב אֲתֶם", הִנֵּחַ לְפָנֶיהָ: (ספרא ויקרא כג, כב) \\\ ובקוצרכם - חזר ושנה לעבור עליהם בשני לאוין. אמר רבי אבדימוס ברבי יוסף מה ראה הכתוב ליתנה באמצע הרגלים, פסח ועצרת מכאן וראש השנה ויום הכפורים והחג מכאן, ללמדך שכל הנותן לקט שכחה ופאה לעני כראוי, מעלין עליו כאילו בנה בית המקדש והקריב קרבנותיו בתוכו: (רש"י ויקרא כג, כב)

¹⁵ בקוצרכם - כבר נכתב זה בפ' קדושים. ושם באו הדרושים על מה שנכפל הדבר שני פעמים, עיי"ש. רק שעדיין יבוקש טעם למה כתב זה באמצע תורת המועדות? ואמר ר' אורד'מוס מפני שאחת מן כוונות ותועלות הרגלים והחגים היה לפרנס כהני ה' והעניים, ששתי אלה סמוכים על שולחנו של מקום לפרנס כמו שכתוב תמיד "אתה והלוי והגר והיתום וכו'". אמר שגם אחר הרגל מצוה עליך לפרנס העניים ממתנות הקציר. וזה במעלה אחת עם קרבנות ה' ברגל, שמהם יתפרנסו הכהנים כמו שכתוב "אשה ה' ונחלתו יאכלו", וזה נוהג כל השנה וגם כשהמקדש חרב. ומי שאינו מוציא חלק העניים דמה כאילו מונע מלהקריב קרבנותיו בבית הבחירה. (מלב"ם ויקרא כג, כב)

¹⁶ ובקוצרכם את קציר ארצכם וגו' - כבר התברר זה בפרשת קדושים תהיו (יט, ט-); ובא בזה המקום להעיר כי לכוונה בעינה שצויה ה' יתעלה להקריב מנחת העומר ושתי הלחם מהקציר החדש - להעיר כי הכל בא מה' יתעלה - ציוה גם כן להיטיב מהם לעניים קודם שיבוא לידינו, להעיר כי זה בא מה' יתעלה והוא רצה שיזכו העניים בזה החלק ואנחנו בשאר, כי הכל בא מאתו יתעלה ומאתו הכל. (רלב"ג ויקרא כג, כב)

loaves of bread that are brought from the new harvest is to highlight that it all comes from God. Similarly, the necessity to give to the poor and only take the remainder for ourselves comes to accentuate the fact that the harvest belongs to and comes from God. In that way, both the first and last of the harvest, that which defines the pride and ownership of the bounty, are withheld from the producer; the first being dedicated to the service of God and His servants (קרוב ראשית) and the remainder of the field (פאה) and harvest (לקט) designated for the poor.¹⁸ Moreover, the beginning of the harvest which is dedicated to God is a communal obligation (קרוב צבור – מנחת) which is then followed by a personal obligation to “dedicate” the first (ביכורים) and last of the produce (שכחה, פאה ומתנות) to the servants of God (כהנים) and to the poor who both eat from God’s table.

The same God of the harvesters (הקוצרים) is the God of the collectors (המלקטים).¹⁹ Therefore, the “harvesters” giving or leaving of a portion of the harvest to the “collectors” is both an act of submission, acknowledgement and thanks to God, but more importantly a godly act in that the individual steps in to provide that which God is “obligated” to supply. One need not travel to the Temple to fill God’s table (מזבח), but simply provide for those less fortunate who partake from God’s table. So, one may ask, which is more important? The Navi Mal’achi asks this exact question when he rhetorically states, “can man steal from God?”²⁰ To which he responds in the affirmative, though not as would have been expected through withholding of sacrifices and the Temple service, but rather by absconding with the tithes (תרומות ומעשרות). That is why this anomalous verse sits at the nexus of the holidays

because it sets the paradigm for worshipping God; giving thanks and acknowledging God while providing for others. It thereby gives guidance as to what should be the focus of one’s holiday celebration as the Torah indicates in Sefer Devarim and the Rabam codifies in his codex.

**וְשִׂמַחְתָּ לְפָנָיו יְיָ אֱלֹהֶיךָ אֶתְּךָ וּבִנְךָ וּבִתְּךָ וְעַבְדְּךָ וְאִמְתְּךָ
וְהַלֹּוֹי אֲשֶׁר בְּשַׁעְרֶיךָ וְהַגֵּר וְהַיְתוּם וְהָאֲלֵמָנָה אֲשֶׁר בְּקִרְבְּךָ
בְּמִקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר יְיָ אֱלֹהֶיךָ לְשִׂכְן שְׁמוֹ שָׁם²¹**

**וְשִׂמַחְתָּ בְּחַגְךָ אֶתְּךָ וּבִנְךָ וּבִתְּךָ וְעַבְדְּךָ וְאִמְתְּךָ וְהַלֹּוֹי
וְהַגֵּר וְהַיְתוּם וְהָאֲלֵמָנָה אֲשֶׁר בְּשַׁעְרֶיךָ²²**

...אף על פי שהשמחה האמורה כאן היא קרבן שלמים כמו שאנו מבארין בהלכות חגיגה יש בכלל אותה שמחה לשמוח הוא ובניו ובני ביתו כל אחד ואחד כראוי לו... וכשהוא אוכל ושותה חייב להאכיל לגר ליתום ולאמנה עם שאר העניים האמללים, אבל מי שנועל דלתות חצרו ואוכל ושותה הוא ובניו ואשתו ואינו מאכיל ומשקה לעניים ולמרי נפש אין זו שמחת מצוה אלא שמחת כריסו, ועל אלו נאמר זבחהם כלחם אונים להם כל אוכליו יטמאו כי לחמם לנפשם, ושמחה כזו קלון היא להם שנאמר וזריתי פרש על פניכם פרש חגיכם.²³

In order to truly worship God and enjoy the holidays, one must take a cue from the central verse in the holidays found in Parshat Emor which demands the inclusion of others less fortunate as a central tenet in order to truly experience and fulfill the demands of the Mo’adim.

Shabbat Shalom

לעילוי נשמת הנרצחים ז"ל בארץ ישראל, לרפואה שלימה לפצועים, לגאולה קרובה לנעדרים ולשבים, והצלחה ושמירה ובשורות טובות וישועות ונחמות לכל כלל ישראל ובמיוחד לחיילי צה"ל העומדים על משמר ארצנו וערי אלקינו

¹⁸ אין ספק, כי החוק קשור קשר הדוק למצוה הראשונה בפרק זה, היינו מצוות העומר. מצוה זו מכוננת אל ראשית הקצירה, וסיום הפרשה קשור במעשה הגמר של הקציר. ראשית הקציר יהא מוקדש לה' והשארית לא תיאסף כולה בידי בעליו, אלא פאת השדה והלקט יעזבו לעניים. ההכרה בה', שהוא אדון האדמה, שנותנים לה ביטוי בהקדשת ראשית הקציר, מחייבת נתינת פאה ולקט לעניים. "אני ה' אלקיכם", – כך מסיים הכתוב – אני אדון העשירים והעניים כאחד, שלכבודו הקדשתם יחד את ראשית קצירכם. וכך מתבאר שאף המצוה הזאת, שנאמרה כבר פעם אחת לעיל, י"ט:ט"ו- (השואה שם את הביאור), נראה רצוי לחזור עליה כאן. במקום "לקצור" שלמעלה, כתוב כאן "בקצרך", ואף לחילוף נוסח זה יש טעם משלו. שהרי אפשר היה לטעות ולהסיק מתוך חיבור המלות "ראשית" ו"פאה". כי כשם שכל עם ישראל מקריב לה' קרבן אחד, כך מחויב כל העם להשאיר פאה אחת לעני, כגון, שהמדינה תקנה את פאת כל השדות שבקרבת המקדש לטובת העניים. ולכן מדגיש הכתוב, כי בניגוד למצוות "ראשית קצירכם" דלעיל, כתוב כאן "בקצרך" שכל אחד ואחד צריך לדאוג לעניים. ולכן אין שום יסוד לדעתם של קנבול ואחרים, החושבים שהפסוק שלפניו הוא הוספה מזמן מאוחר, או ששינוי הגירסא "בקצרך" הוא הוכחה לרשימה מאוחרת. התכנית של הפרק, כפי שניתנה לעיל, עמוד צד, ושנחלק לשני חלקים שווים, שכל אחד מסיים בכתוב "אני ה' אלהיכם" מוכיחה די צרכה, שהפסוק שלפניו קשור במקומו בחוק המועדים. (רד"ץ הופמן ויקרא כגתכב)

¹⁹ אני ה' אלקיכם – אלקי הקוצרים ואלקי המלקטים הלוקט והפאה בעניים, ואיטיב להם כדי לעשות רצוני. (רלב"ג ויקרא כג,כב)
²⁰ הַיְקַבֵּעַ אֲדָם אֱלֹקִים כִּי אַתֶּם קִבְּעִים אֹתִי וְאִמְרַתְּם בְּמִה קִבְּעִנֶךָ הַמַּעֲשֶׂר וְהַתְּרוּמָה: (מלאכי ג,ח)
²¹ דברים טז, יד
²² דברים טז, יד
²³ שבעת ימי הפסח ושמונת ימי החג עם שאר ימים טובים כולם אסורים בהספד ותענית, וחייב אדם להיות בהן שמח וטוב לב הוא ובניו ואשתו ובני ביתו וכל הנלוים עליו שנאמר +דברים ט"ז+ ושמחת בחגך וגו', אף על פי שהשמחה האמורה כאן היא קרבן שלמים כמו שאנו מבארין בהלכות חגיגה יש בכלל אותה שמחה לשמוח הוא ובניו ובני ביתו כל אחד ואחד כראוי לו. כיצד הקטנים נותן להם קליות ואגוזים ומגדנות, והנשים קונה להן בגדים ותכשיטין נאים כפי ממונו, והאנשים אוכלין בשר ושותין יין שאין שמחה אלא בבשר ואין שמחה אלא ביין, וכשהוא אוכל ושותה חייב להאכיל +דברים ט"ז+ לגר ליתום ולאמנה עם שאר העניים האמללים, אבל מי שנועל דלתות חצרו ואוכל ושותה הוא ובניו ואשתו ואינו מאכיל ומשקה לעניים ולמרי נפש אין זו שמחת מצוה אלא שמחת כריסו, ועל אלו נאמר +הושע ט"ו+ זבחהם כלחם אונים להם כל אוכליו יטמאו כי לחמם לנפשם, ושמחה כזו קלון היא להם שנאמר +מלאכי ב"ו+ זריתי פרש על פניכם פרש חגיכם. (רמב"ם הלכות יום טוב וי"ז-יח)